

dor; i jo també. A la posta de sol tornàvem a ésser a l'hotel. Una de les vegades vaig escriure uns folis per no oblidar-me de res. Me sembla que aquest és el lloc més adequat per donar-los a conèixer. Això és el que vaig escriure.

La pista de muntanya, pedregosa i empinada, que va d'Aigües Tortes a Estany-llong, discorre entremig d'una àrea boscosa de pins negres i d'àlbers. Per fer d'una sola tirada la pujada des de la vall de Boí, per la vall de Sant Nicolau, s'han de tenir cames fortes, estar avesat a caminar i tenir el cor jove.

L'home que caminava, àgil i segur davant mi, malgrat els anys, el doctor Coromines, en arribar a un replà del camí, quasi a tir de bassetja de les aigües d'Estany-llong, va fer una aturada i quedà una estona en silenci. Els seus ulls blaus i penetrants resplendeixen com vives brases d'un foc encantat. Adreçà el seu tors doblegat pels anys i la feina, es posà la mà per visera, i amb el garrot de muntanyenc assenyalà un planiol verd davall un roquissar coronat de neu, entre bedolls i avets que s'enfilen penyes amunt, com cercant el cel pels contraforts del Gran Tuc de Colomers.

Nostàlgic i pausat, diu:

—*Allà és on acampàvem amb En Pompeu Fabra.*

Jo no esperava, tan de sobte, aquest comentari. Em vaig commoure recordant aquella pròcer figura de la nostra llengua, evocada amb tanta senzillesa. No vaig saber què dir. Vaig mirar, amb ulls esglaiats de reverència i respecte, el Mestre. Me sembla que ell també estava torbat pel record i l'emoció.

L'atmosfera era diàfana, el cel d'un blau intens. El silenci era romput només per la remor de les aigües que corrien i saltaven, com a nimfes encantades, entre roques disformes de granit i arrels d'arbres gegantins, i per l'oratge que feia cantar el fullam. Com a baixant de dintre del mateix infinit una àguila reial planejava a ritme de ballet, com en un *largo maestoso* damunt els cims nevats de l'alt Pirineu.

El doctor Coromines té fama entre els pastors d'aquelles valls d'ésser un gran escalador. Encara el recorden, els més vells, quan amb el seu sac a l'espatlla i les seves llibretes, recorria com un pelegrí de la ciència els llogarets més amagats i llunyans, per realitzar les seves enquestes de toponímia.

Al doctor Coromines li espirejaven els ulls. Era aquell com un reencontre amb la seva juvenesa; i a una pregunta meva va respondre:

—*M'inicià a l'escalada l'aranès Joaquim Delseny quan jo tenia setze anys. Als desset ja vaig pujar a Puig Llançada, sobre les fonts del Llobregat, i als vint-i-un, en solitari, al Montardo d'Aran, de 2.830 m d'altitud, sobre les de la Noguera Ribagorçana.*

Ens asseguérem sobre la soca d'un gran arbre abatut. Intuïa jo que era